

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΛΕΓΘΕΡΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΗ

Α Θ Η Ν Α

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1893

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΛΗΡΟΤΕΑ	ΕΚΙΟΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ
'Εν Ἑλλάδι δρ. 5	ΑΘ. Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 2φ. 5	'Ιπ. Ρ. † μέλος τῆς Μ. Ἀνατ. τῆς Ἑλλάδος τῆς Σ. Στ. Ἀθηνᾶς.
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ	ΑΝΤ. Ι. ΧΑΛΙΚΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘ. ΒΡΥΖΑΚΗΝ	'Ιπ. τοῦ Ρ. †, τῆς Μεγ. Ἑλλ. τῆς Μ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος Α΄.
Ὡδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26. - Ἀθῆναι.	'Επ. τῆς Σ. Στ. Ἀθηνᾶς.
Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.	

Η ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ
ΚΑΙ Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΥΤῃ.

Ἡ σύναψις σχέσεων καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἀμύμων φιλίας μεταξὺ τῆς Μεγ. Ἀν. ἐν Νέῃ Ζηλανδίᾳ καὶ τῆς Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλ. ἀποτελεῖ γεγονός ἀξιοσημείωτον καὶ ἀποδεικνύει τοὺς διέποντας τὸ τεκτ. τάγμα παγκοσμίους δεσμούς, ἢ σύσφιγξις τῶν ὁποίων ὁλονὲν κρατύνεται διὰ τῶν συναπτομένων σχέσεων καὶ τῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ὁ τεκτονισμὸς ἐν αὐτῇ, ὑπὸ Ἀ Βρυζάκη σελ. 97

Περὶ τῶν τεκτονικῶν συμβολικῶν ἀριθμῶν 3. 5. 7. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ 5. ὑπὸ Δ. Κ. Παπαγεωργίου » 103

Ἀνὰ τὰς Στοάς, ὑπὸ Α. Βρυζάκη » 104

Περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὑπὸ Α. Βρυζάκη » 104

Ἀδελφικὰ συμβάντα » 111

ἀνταλλαγῆς τῶν ἀμοιβαίων φιλοφρονήσεων. Ἴνα δώσωμεν εἰς τοὺς ἡμ.: ἀναγνώστιας ἰδέαν τινὰ περὶ Νέας Ζηλανδίας, παραθέτομεν ἐνταῦθα γεωγραφικὰς τινὰς περὶ αὐτῆς πληροφορίας, ὡς καὶ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαταστάσεως καὶ προόδου τοῦ τεκτονισμοῦ.

Ἡ Νέα Ζηλανδία (γαλλιστὶ Terre des États) κεῖται ἐν τῷ Νοτίῳ Μεγάλῳ Ὠκεανῷ 900 π.: χιλίῳ. Ν.Α.: τῆς Αὐστραλίας μεταξὺ τῆς 34° 12' καὶ 47° 20'. Ν.: πλ.: 164° καὶ 178° 39' Α. μήκους· σύγκειται ἐκ τριῶν νήσων, ὧν αἱ δύο μεγάλαι «Νέα Οὐλστερ» ἢ «Ἀρκτική νῆσος» ἢ «Τασμανία τῆς Ἀρκτου» Fāheipo Maupē ἢ Ikaipa-mawī τῶν ἰθαγενῶν, καὶ «Νέα Μύνστερ» ἢ «Κεντρικὴ νῆσος» ἢ «Τασμανία τοῦ Νότου» Ta aī-Pouna-pou τῶν ἰθαγενῶν, χωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Κούκ, καὶ μία μικρὰ «Νέα Λεϊνότερ» ἢ «Νῆσος τοῦ Νότου». Ἡ Νέα Ζηλανδία εἶναι χώρα εὐφορος, περιέχουσα πολλὰ μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ γαϊάνθρακος καὶ χρυσοφόρα στρώματα. Φυτεῖα ἀκμαιοτάτη, μεγαλοπρεπῆ δάση καὶ δημητριακοὶ καρποὶ πλούσιοι καθιστῶσι τὴν χώραν περικαλλῆ. Εἶναι ἀντίπους σχεδὸν τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ ἔχει κλίμα εὐκράτες καὶ ὑγιεινόν. Ἀνεκαλύφθη τῷ 1642 ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ θαλασσοπόρου Τασμανοῦ, ἐξηρευνήθη ὑπὸ τοῦ Κούκ τῷ 1769, τοῦ Σουρβίλλη τῷ 1770, τοῦ Μαριὸν τῷ 1772, τοῦ Χόουελ τῷ 1815, τοῦ Θόμπσον τῷ 1816, τοῦ Φρεθσσινὲ τῷ 1818 καὶ τοῦ Συμόντου δ' Οὐρβίλ τῷ 1827. Τῷ 1813 εἰσῆχθη ὁ χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς ἐγγχωρίοις, οἵτινες προσῆλθον ἄθροοι σχεδὸν εἰς τὸ νέον θρησκευμα. Ἡ χώρα αὕτη καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνησεως τῷ 1839 διοικεῖται ἐκτότε ὑπ' αὐτῆς καὶ ποιεῖται μεγάλας προόδους εἰς τὸν πολιτισμόν.

Ὁ Τεκτονισμὸς εἰσῆχθη εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην χώραν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Τελευταῖον δέ, πρὸ τριετίας, συνέστη καὶ Μεγ.: Ανατ.: τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἣτις εἶναι καὶ ἡ νεωτέρα Μεγ.: Ανατολὴ τῆς ὑψηλίου. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν τριῶν ἐτῶν ἢ Μεγ.: αὕτη Ανατολὴ τοσοῦτου δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς εἰργάσθη, ὥστε ἀριθμεῖ τριὰ κ ο ν ἑ τ α ἤδη στοὰς ἐν ἐνεργείᾳ, ἀναγνωρισθεῖσα δὲ ὑφ' ὄλων τῶν Μεγ.: Ανατολῶν τοῦ κόσμου συνῆψε μετ' αὐτῶν ἀδελ.: σχέσεις.

Ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἡ ἀξιόλογος αὕτη Μεγ.: Ανατ.: ἐζήτησε καὶ

τὴν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Μεγ.: Ανατ.: ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν ὁμήρων φιλίας ἢ ἀντιπροσώπων. Ἡ Μεγ.: Ανατ.: τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν αἴτησιν καὶ διὰ ψηφίσματός της ἀνεγνώρισεν ὡς τακτικὴν τὴν Μεγ.: Αν.: Ν.: Ζηλανδίας, ἣς ὁ Μεγ.: Διδ.: Σεβ.: ἀδ.: Malcolm Niccol ἐξελέξατο ἀντιπρόσωπον αὐτῆς παρὰ τῇ Μεγ.: Αν.: τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀδ.: Ν. Σωροκιάδην, μέλος ἐγκριτοῦ τοῦ ἑλλ. τεκτονισμοῦ καὶ ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως ἐργαζόμενον ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτοῦ. Ὁ ἀδ.: Niccol ἐν τῷ περὶ τούτου ἐγγράφῳ του ποιεῖται εὐφημον μνεῖαν περὶ τοῦ ἀδ.: Σωροκιάδου λέγων σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπὶ λέξει τάδε: «ὁ διαπρεπὴς ἀδ.: Ν. Σωροκιάδης εἶναι γνωστὸς ἡμῖν ἐξ ἀλληλογραφίας καὶ πολλῶν τεκτονικῶν ἀνακοινώσεων, διὸ διορίζομεν αὐτὸν ἀντιπρόσωπόν μας καὶ πέμπομεν τὸ οἰκτεῖον δίπλωμα».

Ἡ Μεγ.: Αν.: τῆς Ἑλλάδος ἀνταλλάσσουσα ἀντιπρόσωπον συνέστησι θερμοῶς ὡς τοιοῦτον παρὰ τῇ Μεγ.: Αν.: τῆς Ν.: Ζηλανδίας τὸν τέως Μεγ.: αὐτῆς Γραμμ.: ἀδ.: George Roburston, τέκτονα διαπρεπῆ καὶ ἄξιον ν' ἀναλάβῃ τὸ μέγα τοῦτο ἀξίωμα.

Α. Βουζάκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ

ΑΡΙΘΜΩΝ 3.: 5.: 7.:

Ο Voi ch' avete gl' intelletti sani,
Mirate la dottrina, che s'ascoude.
(Dante, Inferno Canto, IX. 62).

(Συνέχεια ἔργ. φυλ. Ἀπριλίου).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 5.:

Εἰς τὸν ἀριθμὸν πέντε, ἢ κάλλιον εἰς τὸν πενταδικόν ἀριθμὸν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διέκρινον ἐν αὐτῷ μυστηριώδη τινὰ σημασίαν. Ὁ πενταδικὸς ἀριθμὸς σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ δ ὑ ο, πρώτου ἀρτιοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τοῦ τ ρ ε α, πρώτου περιττοῦ ἀριθμοῦ, ἐνεῖχε τὴν ἐννοίαν τοῦ γάμου ἢ συζεύξεως. Σχηματιζόμενος διὰ τοῦ 4 καὶ τῆς μονάδος, ἐδήλου τὰ τέσσαρα παραγωγὰ στοιχεῖα καὶ τὸ παραγόμενον.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ 5 διέκρινον τὴν παγκόσμιον ζωὴν, ἀποιέλεσμα τῶν πέντε κατ' αὐτοὺς στοιχείων, τῆς γῆς, τοῦ ὕδατος, τοῦ αἰθέρος (τοῦ οὐρανοῦ), τοῦ πυρός καὶ τοῦ ἀέρος: καὶ τὴν ἰδιάζουσαν ζωὴν τῶν ζώων, χαρακτηριζομένην διὰ τῶν πέντε αἰσθήσεων, σχετιζομένων πρὸς τοὺς 5 παραδείσους αὐτῶν. Ὁ Κικέρων δὲν ἠρίθμει πέντε ἡλίους, ὁ δὲ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος δὲν διήρει διὰ πέντε παραλλήλων κύκλων τὴν σφαῖραν; Ὁ Πυθαγόρας καθυπέβαλλε τοὺς μαθητάς του εἰς πενταετησίωπὴν, διαρκούσης τῆς ὁποίας δὲν ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ προβάλλωσι τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν: τοὺς μαθητάς του δὲ τούτους διέκρινε διὰ τοῦ τίτλου «Ἀκροαταί».

Ἐν τῷ δευτέρῳ βαθ. τοῦ τεκτ. ὁ ἀριθ. 3 σημαίνει τὸν κατακερματισμὸν τῶν 3 πρώτων ἀρχῶν δι' αὐτοῦ ἄρχεται ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις τῶν πρώτων συνεπειῶν τῶν 3 ἀρχῶν, δηλ. τῆς γενέσεως, τῆς ὑπάρξεως, τῆς φθορᾶς· διότι τὸ πᾶν σχετίζεται πρὸς τὰς πέντε ἐπιστήμας, δηλ. τῆς Μεταφυσικῆς, τῆς Ἠθικῆς, τῆς Ἀστρονομίας, τῆς Γεωργικῆς καὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς. Αἱ τελευταῖαι τρεῖς ἐπιστήμαι ἐννοοῦνται ἐν τῇ Φυσικῇ λεγομένη, ἐπισταμένη τῆς ὁποίας μελέτη περὶ τῆς ἰδιότητος ἐκάστου παραγομένου τῆς φύσεως καὶ τοῦ μυστηρίου τῶν ἐνεργειῶν τῆς καθορίζει τὴν γνῶσιν αὐτῆς τῆς Ἐπιστήμης.

Τὸ ἀμετάβλητον τῆς τάξεως τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὅσον θαυμασίον τοσοῦτον καὶ ἀκατάληπτον, ἦτο οὕτως εἴπειν ἡ κλίμαξ ἡ ἀναγαγούσα τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μέχρι τῆς ὑπερτάτης ἐννοίας, ὑψώσασα δὲ τὰς ἐρευνώσας ψυχὰς ὑπεράνω πάσης ὕλης, ἐξ οὗ ἐγενήθη ἡ Μεταφυσική.

Ἡ θεία τῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν κρεμαμένων οὐρανίων θαυμασίων καὶ ἡ ἐρευνα αὐτῶν ἔδωκε γένεσιν εἰς τὴν Ἀστρονομίαν. Εὐτυχές τι πνεῦμα, προτιρεπόμενον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἔδωκε τὸ πρῶτον αἰσθημα τῆς καλλιέργειας τοῦ ἐδάφους, ὑπερκατόκει, δὲ οὐ ἐγεννήθη ἡ Γεωργική, ἡ ἀνοίξασα τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς καὶ ἀποκαλύψασα τοὺς ἐν αὐτῇ ἀτιμήτους θησαυρούς.

Τελειοποιηθεῖσης τῆς Γεωργικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἐξασφαλισθείσης διὰ τῆς βοήθειάς τῆς Ἀστρονομίας, ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῶν πολιτικῶν κοινωνιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς ἐφερε κατ' ἀνάγκην τὸν Νόμον καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀπορρέουσαν ἀνάπτυξιν τῆς Ἠθικῆς. Ἐντεῦθεν αἱ Ἠθικοπολιτικαὶ Ἐπι-

στῆμαί. Ἡ ἀταξία τῶν ἐποχῶν, δηλ. ἡ εὐκρασία ἢ δυσκρασία αὐτῶν, ἡ βορότης τῶν ζώων, ἡ ἀνάγκη τῆς προφυλάξεως τοῦ καρποῦ τῶν κόπων τοῦ ἀνθρώπου, ἠνάγκασαν τοῦτον νὰ ἐγείρω οἰκοδόμημα οἰοῦδήποτε· ἡ τέχνη αὕτη τῆς οἰκοδομικῆς, φωτιζομένη ὑπὸ τῆς λαμπάδος τοῦ ὠραίου, ἔδωκε τὴν γένεσιν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν γραμμῶν καὶ τῶν ἐπιπέδων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς.

Ταῦτα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθ. 5 καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὸν ἀριθμὸν

7

τὸν τελευταῖον ἐκ τῶν συμβολικῶν ἀριθμῶν τῶν τριῶν πρώτων συμβολικῶν βαθ. τοῦ ἐλευθεροτεκτον.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ ἐντελοῦς εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον. Οἱ Σελλοὶ ἔλεγον τὰ θεπτά. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ἐνυπνίῳ τοῦ Σκηπτικῶνος βεβαιοῖ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς 7 νὰ μὴ εἶναι ὁ δεσμός. Κατὰ δὲ τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ ἀριθμῷ ἐπτά ὑπάρχει ἡ ἀρχὴ τῆς γενέσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου. Ὁ Μακρόβιος εἶναι τῆς αὐτῆς μετὰ τὸν Κικέρωνα γνώμης, διότι ἐν τῇ ἀριθμητικῇ φιλοσοφίᾳ ὁ ἀριθ. 7 θεωρεῖται ὡς σύνδεσμος πάντων τῶν πραγμάτων.

Ἐν τῷ πλανητικῷ συστήματι ἔχομεν: τοὺς 7 πλανήτας· ἡ σελήνη ἥτις κατείχε τὴν ἐβδόμην τάξιν μεταξὺ τῶν οὐρανίων σφαιρῶν διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀριθμοῦ 7, διότι ἡ περιφορὰ τῆς ἐκτελεῖται εἰς 28 ἡμέρας διὰ τῶν τεσσάρων φάσεων τῆς, ἐξ 7 ἡμερῶν ἐκάστης.

Τοὺς 7 ἀστέρας τῶν Πλειάδων, τοὺς 7 ἀστέρας τῆς Μεγάλης καὶ μικρᾶς Ἀρκτου.

Ἐν τῷ Ἰνδικῷ θρησκευτικῷ κώδικι Μανάβα-Ἀζάρμα-Σάστρα (Κώδιξ τῶν Νόμων τοῦ Μανου) ἀναγινώσκωμεν τοὺς ἀκολούθους στίχους.

«Ἐνα εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Σβαθαμβχουβά Ἰεχωβά ἐν τῇ ἑβραϊκῇ καὶ Ἰ-Χέι-Βεϊ ἐν τῇ κινεζικῇ/ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ.

«Τρία εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ τριμοῦτρι, γνωστὸν ἐν τῇ μονοσυλλάβῳ Ἀούμ.

«Ἐπτά, ἐννέα, δεκατρία, δέκα ἐπτά καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς ἐπ' ἕμπειρον ἀριθμοῦντες, εἶναι τὸ σύμβολον τῶν προσόντων καὶ τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τῶν Θεῶν.»

«*Επτά*, εικονίζει τούς ἑπτὰ οὐρανούς, τὰς 7 ἰσθμὸς κοιλάδας, τὰς 7 οὐρανίους πύλας, τοὺς 7 πλανήτας, τοὺς 7 σοφούς.» (*Ἄτρι, Ἀγκίρας, Γρατοῦ, Πουλαστινά, Πουλαχά, Μαριχῆ, Βασίχτα*). Ὁ ἀριθμὸς 7 παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἦτο πολυσέβαστος καὶ λατρευτός. *Εἰς 7 ἀπέδιδον καὶ ἠρίθμουν πᾶν ὄ,τι ἐλάτρευον. Σάπτα Μανάβα (ἑπτὰ Μανού), Σάπτα σιμούτρο (ἡ θαλάσσης), Σάπτα βρόνχα (ἑπτὰ ἰσθμὸς δένδρα), Σάπτα κούλα (ἑπτὰ φυλάς), Σάπτα λόκα (1) (ἑπτὰ κόσμους).*

Καὶ ὄχι μόνον ἐν τῷ θρησκευτικῷ κώδικι τοῦ Μανού ὁ ἀριθμὸς 7 εἶναι μυστηριώδης, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς θρησκευτικαῖς ἀπαντῶμεν αὐτόν.

Οἱ Βραχμᾶνες ἔφερον 7 προφητικὸς δακτυλίους, οἱ ἑταῖροι Ἀμοχασπὸν τοῦ Μίθρα ἦσαν 7· αἱ δὲ βαθμίδες τῆς κλίμακος τῶν μυστηρίων τοῦ 7. Ὁ Ὅσιρις εἶχεν 7 ὀδηγούς καὶ οἱ Βόνζοι 7 εἰδωλα. — Ὁ Μολέχ εἶχεν 7 θαλάμους, αἱ δὲ κεφαλαὶ τοῦ Ἀμίδα 7. — Ἐπτὰ ἦσαν οἱ υἱοὶ τῆς Ρέας καὶ 7 αἱ θυγατέρες τῆς Ἀστάρτης. — Ἐπτὰ ἦσαν οἱ Κύκλωπες καὶ 7 οἱ Τιτᾶνες.

Ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἀπαντῶμεν.

Τὰς 7 ἡμέρας τῆς Δημιουργίας. Τὸς 7 παχείας καὶ τὰς 7 ἰσχνὰς ἀγελάδας τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Φαραώ. Τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχοῦς πίπτουσι εἰς τὸν ἤχον 7 σαλπύγγων τῶν 7 ἱερέων, σαλπίζόντων ἐπὶ 7 ἡμέρας, οἱ δὲ Ἰσραηλιταὶ εἰσέρχονται ἐν αὐτῇ μετὰ τὴν ἐβδόμενην περὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως περιοδείαν. Ὁ οἶκος τῆς Σοφίας (κατὰ τὸν Σολομῶνα) ἐστηρίζετο ἐπὶ 7 σιγῶν. Ἡ λυχνία τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος (2) ἦτο ἐπτάφωτος. — Τὰ μυστήρια εἰσὶν 7. — Ἐπτὰ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα. — Ἐπτὰ ἦσαν οἱ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος. — Ἐπτὰ λόφους εἶχεν ἡ παλαιὰ καὶ 7 ἡ Νέα Ρώμη. — Ἐπτὰ ἦσαν τὰ πνεύματα τῶν Γνωστικῶν. — Ἐπτὰ εἰσὶν αἱ φωναὶ τῆς μουσικῆς κλίμακος: Πα, Βον, Γα, Δη, Κε, Ζω, Νη· do, re, mi, fa, sol, la, si. — Ἐπτὰ ἦσαν τὰ ἀρχικὰ χρώματα. Ἐν δὲ τῇ Ἀποκαλύψει ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἀνάγει τὰ πάντα εἰς τὸν ἀριθμὸν 7. Ἐν αὐτῇ ἀναγινώσκωμεν. Ἐπτά ἡ Ἐκκλησίας, Ἐπτά ἡ Πνεύματα, Ἐπτά ἡ λυχνίας χρυσᾶς, Ἐπτά ἡ ἀστέρας, Ἐπτά ἡ σφραγίδας, Ἐπτά ἡ πληγὰς τὰς ἐσχάτας, Ἐπτά ἡ φιάλας τὰς χρυ-

(1) Λόκα, (κόσμος) Loga, Loggia, locus τόπος (τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου.)

(2) Ἡ λέξις Σολομῶν ἢ Σαλαμῶν παρέρχεται ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς λέξεως Σχελεμά — Εἰρηναῖος

σᾶς. Τέλος ἐβδόμενον οὐρανὸν μέχρις οὗ ἀνήλθεν ἀρπαγῆς ὁ Ἀπόστολος οὗτος.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ ὁ Ἐβδόμενος ἀριθμὸς παρατηρητέος, καθόσον ἀφορᾷ τὴν σύλληψιν, τὸν σχηματισμὸν, τὴν γένεσιν, τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἐπτά ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψιν τὸ σπέρμα, ἐν ρευστῇ σχεδὸν καταστάσει, περιτυλίσσεται ἐντὸς μεμβρανῶδους κύστεως, καθ' ὃν τρόπον τὸ ὄον ἐντὸς τοῦ κελύφους. Τὸ τέκνον εἶναι βιώσιμον τικτόμενον εἰς τὸν ἑβδομῶνον μῆνα, μετὰ 7κῆς ἑπτὰ ἡμέρας ἀτενίζει σταθερῶς πρὸς τὸ φῶς, ἡ ὀδοντοφυΐα του ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 7ου μηνός, τὸ ἑβδομῶνον ἔτος ἀντικαθιστᾷ τοὺς πρώτους ὀδόντας του. Ἐν ἡλικίᾳ 14 (2×7) ἐτῶν ἀρχεται ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, παύει δὲ νὰ αὐξάνῃ ἐν ἡλικίᾳ 21 (3×7) ἐτῶν. Ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν (5×7) εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς μυσθῶν δυνάμεώς του, καὶ τὸ 49 ἔτος (7×7) παύει πλέον τὸ ὄριον τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεώς του.

Ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι διακρίνομεν ἑπτὰ ὄργανα, γλῶσσαν, καρδίαν, πνεύμονα, ἥπαρ, σπλῆνα καὶ δύο νεφρούς. Ἐπτά οὐσίαι σχηματίζουσι τὴν πυκνότητα τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν: κόκκαλα, μυελός, νεῦρα, φλέβαι ἀρτηριαί, σὰρξ, δέρμα. Ὁ νοῦς περικλεισθεὶς ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐν φρουρῷ τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἔδρα πάσης λειτουργίας, λειτουργεῖ δι' ἑπτὰ μέσων, τοῦ στόματος, τῶν δύο ὀφθαλμῶν, τῶν δύο ὠσθῶν καὶ τῶν δύο ὠτων. Τέλος αἱ ἐξωτερικαὶ κινήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἰσὶν ἑπτὰ, ἐμπρός, ὀπίσω, δεξιὰ, ἀριστερά, ἄνω, κάτω καὶ περὶ ἑαυτό. Ἐν τῷ τεκτονισμῷ ταγ. ὁ ἀριθμὸς 7 σημαίνει τὸ τέλειον τῆς ἀθροίσεως τῶν Συμβ. ἀριθμῶν, διότι ἑπτὰ διδ. καθιστῶσι ἀρτίαν καὶ ἐντελῆ Στ. Συμβ. Τεκτον.

Πρὶν ἢ καταπαύσωμεν τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀριθμοῦ 7, διότι κατ' ἀνάγκην τὸ καταπέτασμα πίπτει, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ μνησθῶμεν τῶν στοιχείων τοῦ Βιργιλίου.

«Terna tibi haec primum triplici diversa colore
«Licta circumdo, terque haec «laria circum
«Effigiem duco: Numero Deus impare quodet...
«Necte tribus modis ternos Amarylli colores.

Ἐγραψον ἐν Ἀθήναις τῆ 21 Ἰουλίου 1893.

Δ. Κ. Παπαγεωργίου.

ΑΝΑ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ

Σ. ΑΘΗΝΑ—ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ—ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
ΕΛΕΥΣΙΣ

Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐγένετο ἐν ταῖς σιθαῖς ταύταις κατὰ τὸν ἀπελθόντα μῆνα, πλὴν ἐκτάκτων τινῶν ἐργασιῶν, ἀναγομένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῶν. Αἱ τακτικαὶ ἐργασίαι τῶν στοῶν ἄρχονται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ὅτε καλοῦνται πάντες οἱ ἀδ.: ὅπως μετὰσχωσιν αὐτῶν. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα τὰ ἐργαστάσια τῶν στοῶν μεταφέρονται ἀπὸ ἁ. Σεπτεμβρίου εἰς ἄλλο κεντρικώτερον καὶ καταλληλότερον οἶκημα, δυνάμενον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ τεκτονισμοῦ. Τὰ περὶ τοῦ νέου τεκτ.: μεγάρου θ' ἀναγγελλόμεν λίαν προσεχῶς πρὸς γνῶσιν τῶν ἀδ.:

ΠΕΡΙΣΤ.: ΡΟΔ.: †.: «ΣΟΦΙΑ».

Μ' ὄλην τὴν ἐπικράτησιν τοῦ καύσωνος, τὸ Σ.: Περιστ.: «Σοφία» συνήλθεν εἰς συνεδρίασιν καθ' ἣν ἐπεξεργάσθη καὶ ἐψήφισε τὸν συνταχθέντα ὑπὸ τῆς ὁρισθείσης ἐπιτροπῆς κανονισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἠσχολήθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἀφορώντων τὴν προσεχῆ τακτικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν ζητημάτων. Τοῦ Σ.: Περιστ.: αἱ ἐργασίαι ἄρχονται τακτικῶς κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον.

Α. Βρυζάκης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΥΤΟΥ

(Ἀνεγνώσθη ἐν τῇ Στοᾷ «Ἀθηνᾶ» τῇ 24 Φεβρουαρίου 1893.)

Τὸ πνεῦμα τὸ ἀνθρώπινον ἐξ ἀρχῆς ἐπιζήτησε μίσα καὶ τρόπους πρὸς κατανόησιν τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ τῶν αἰώνων διδασκόμεθα ὅτι τοῦτο ἐπέτυχε κατὰ τὸ πλείστον καὶ αἱ ἔριυναὶ αὐτοῦ δὲν ἰματαιώθησαν. Ἐξεῦρεν ὁ ἀνθρώπος μίσα τὰ ὅποια διηκούσαν τὴν γνῶσιν καὶ παρέσχον αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατανοήσῃ

οἰατὶ ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον καὶ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ διὰ νὰ φανῇ ἄξιος τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐπλάσθη.

Ἐν ἓκ τῶν πολλῶν μέσων, ὅπως προβῆ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἔργον, ἦν καὶ τὸ πρὸς ἀλλήλους προσεταιρίζεσθαι, ἦτοι ἡ διὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως καὶ συνεργασίας προσπάθεια νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς σχετικῆς τελειότητος, φρονῶν, καὶ δικαίως, ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ γείνη ἀριστὸς τῷ πλάσαντι αὐτὸν καὶ θὰ προσπελάσῃ αὐτῷ. Τὸ μέσον δὲ τοῦτο τοῦ προσεταιρισμοῦ παρατηροῦμεν ἐν πρώτοις παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσιν τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος, οἵτινες δι' αὐτοῦ οὐχὶ μικρὰς ἔσχον πρόόδους. Τὸ ἱερευνητικὸν αὐτῶν πνεῦμα ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ καὶ ἐξετάσῃ καὶ κατανοήσῃ τοὺς περὶ αὐτὸ καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸ συνδεομένους πνευματικούς καὶ ὕλικους κόσμους, εἰσδύον εἰς τὰς ὑψηλότερας θεωρίας τῆς τελειότητος τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἀρχὴ τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ ἐνιαίου τῆς Θεότητος ἐγένετο ἀμίση ἀσπικτὴ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίχθη τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς φιλοσοφίας, ἣτις ἀπεκάλυψεν ἀληθείας ἀθανάτους καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς οὐχὶ ἀναξίας λόγου, χρησιμοποιοῦντας ὡς βάσεις στερεὰς εἰς τοὺς τελειοποιήσαντας αὐτὰς μεταγενεστέρους. Κατόπιν τὸ μέσον τοῦτο παρουσιάζεται ἐν λαμπροτέρᾳ καὶ τελειοτέρᾳ μορφῇ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐμφαίνεται διὰ μυστηρίων διδασκόντων τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὰ καθήκοντά του πρὸς ἐν ὄν ὑπέρτατον καὶ τελειότατον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, δυνάμεθα εἰπεῖν, ἄρχεται ἡ ἀληθῆς τεκτονικὴ ἐργασία καὶ ἡ συστηματικὴ περὶ τῆς ἐξευγενίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπιστημονικὴ φροντίς, ἣτις κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας καλλιεργηθεῖσα δὲν ἔπαυσε παρασκευάζουσα τὸ μέλλον, ὅπερ ἀνέτειλε φωτεινόν, καὶ δημιουργοῦσα καὶ ἀποκαλύπτουσα τέως ἀγνώστους πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς. Ἡ πρόοδος αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ ἐπιτευχθῇ, ἂν δὲν εἶπατο καὶ δὲν ἐπιβουλεύετο ὑπὸ ἀπαραβάτων ὄρων. Διὰ τοῦτο οἱ τὰς ἀληθείας τεταγμένοι νὰ φυλάττωσι κατενόησαν ὅτι ἐκλεκτοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἶον νὰ ὦσιν οἱ δεχόμενοι τὰς διδασκαλίας αὐτῶν καὶ ὅτι ἡ εὐλιχρίνεια, ἡ σιγή, ἡ ἡμόνοια, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπακοή νὰ τεθῶσι ὡς τὰ πρῶτα παραγγέλματα. Ἡ κύστηρά τῶν ὄρων αὐτῶν τήρησις μεγάλα καὶ σωτήρια εὐεργετήματα παρέσχεν εἰς τὴν καθόλου ὄρασιν τοῦ τεκτονικοῦ πνεύματος καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὡς γνωστόν, οἱ διέποντες τὰ αἰγυπτιακὰ μυστήρια ἱεροφάνται οὐδὲν ἑστέργον νὰ ἐμπιστευθῶσι τὰς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας εἰς ἄνθρωπον μὴ παρασκευασθέντα πρὸς τοῦτο διόντως καὶ μὴ ἐκ τῶν προτέρων δοκιμασθέντα κατὰ τε τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν αὐτοῦ ἀντοχὴν καὶ ἀρτιότητα. Τοιοῦτοι δὲ πάντοτε ἐξελέγοντο οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ πολιτείᾳ, οἵτινες ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ περὶ αὐτούς, τοῦ βασιλείως ὄντος αὐτοδικαίως Μεγάλου ἱεροφάντου καὶ προϊσταμένου. Ὁ λαὸς δὲ πολὺς ἔμενε ξένος τῶν ἀληθειῶν τούτων, τὰ πάντα δὲ παρίσταντο αὐτῷ ὑπὸ μορφήν συμβολικὴν καὶ αἰνιγματώδη, ἐξ οὗ πλήρης ἀμάθεια καὶ ἀπαιδευσία καὶ δεισιδαιμονία, ἅτινα ἐκράτουν μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς τὴν θείαν καὶ ἀνθρώπινον δικαιοσύνην διέποντας.

Πλὴν τῆς ἀνεπιλήπτου καὶ ἀκηλιδῶτου συνειδήσεως τοῦ νεοφίτου, οἱ ἱεροφάνται ἀπήτουν ἐχεμύθειαν πλήρη τῶν ἐν ταῖς ναοῖς αὐτῶν τελουμένων, ἐδίδασκον δ' αὐτῷ, ὡς εἶπον, τὴν ἀγάπην, τὴν ἁμόνοιαν καὶ τὴν διὰ πάσης θυσίας, καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς χύσεως τοῦ αἵματός του, ἐκτέλειαν τῶν ὑπεσχημένων. Μετὰ τὴν ὀρθὴν κατανόησιν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ὁ μυσούμενος ἐτίθετο εἰς δοκιμασίας σκληροτάτας, ἀπὸ τῶν ὁποίων οἱ μὲν ἔχοντες θέλησιν καὶ ἰσχυρὰν συνείδησιν ἐξήρχοντο νικηταί καὶ ἐλάμβανον τὸ χρίσμα τοῦ ἱεροφάντου, οἱ δὲ ἔστω καὶ κατὰ μικρὸν δειλιάσαντες ἀπήρχοντο, ἀποπεμπόμενοι καὶ οὐδὲν μανθάνοντες.

Πρῶτος τῶν αἰγυπτιακῶν μυστηρίων κάτοχος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο ὁ Πυθαγόρας, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίμονον ἀντίστασιν τῶν ἱερέων, ἐξαναγκασθέντων ὑπὸ τοῦ βασιλείως Ἀμάσειος νὰ δεχθῶσι τὸν σοφὸν νεανίαν. Ὁ Πυθαγόρας ὑπεβλήθη εἰς βαρυτάτας καὶ σκληροτάτας δοκιμασίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀποτραπῆ τῆς ἀποφάσεώς του, ἀλλ' οὗτος μετὰ τσακύτης γενναιότητος ὑπέστη τὰς δοκιμασίας ταύτας, ὥστε, κατὰ τὸν Πορφύριον, ὑπέστη καὶ τὴν περιτομὴν αὐτὴν ἀγογγύστως, δι' ἧς καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἀντοχὴν αὐτοῦ καὶ ὑπεδείξαντο αὐτὸν ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν τελεταῖς, πρᾶγμα ὑπερ οὐδενὶ ξένῳ ἐπατραπή μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Διδαχθεὶς δὲ τὰ μυστήρια ἐν Μέμφιδι καὶ Θήβαις ἐπὶ εἰσοσκιάν, καὶ κατόπιν ἀχθεὶς αἰχμαλωτὸς εἰς Βαβυλῶνα, ὅπου ἐμνήθη εἰς τὰ δόγματα τοῦ Ζωροάστρου, ἐπέστρεψεν εἰς Σάμον καὶ μετὰ περιπετείαν οὐχὶ μικρὰς ἐγκατέστη εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔδρασε τὸν περίφημον καταστάντα Πυθαγόρειον δεσμόν.

Ἐν τῷ δεσμῷ τούτῳ πρωτίστως ἀπαντᾷ ὁ ἐπίσημος ὄρκος τῆς ἀδιάρρηκτου φιλίας, τῆς καταστάσεως παροιμιώδους διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ αἱ δοκιμασίαι αἱ αὐστηραὶ τῶν ἐν αὐτῇ μυσουμένων. Μόνον μετὰ μακρὰν φοίτησιν ἐν τῷ δεσμῷ καὶ μετὰ δοκιμασίας ἐπανειλημμένας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν διδάσκαλον Πάντες ἔζων κοινῇ, ὁ δὲ χαρακτήρ αὐτῶν ἀφωμοιοῦτο πρὸς τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου. Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας ἦν συμβολικὴ, ἡ δὲ σιωπὴ ἦν ἐκ τῶν πρώτων παραγγελημάτων, ἐπὶ ποινῇ ἀποβολῆς ἢ ἀσφιγξίς δ' αὐτῆ τῶν δεσμῶν τῶν μεμνημένων καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρου οὐχὶ ὀλίγον ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τοῦ καθόλου χαρακτήρος τῶν Κροτωνιατῶν, οἵτινες, καταλιπόντες τὴν χλιδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐγένοντο ἄνδρες πολεμικώτατοι γινώσται δὲ τῶν περὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος θεωριῶν τοῦ Πυθαγόρου, κατώρθωσαν ν' ἀναδειχθῶσι νικηταί ἐν τῷ μετὰ τῶν Συβαριτῶν πολέμῳ, καὶ τοὶ ἔχοντες τὸ τρίτον τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ νὰ ἐκπορθήσωσι τὴν Σύβαριν, στρατηγούντος τοῦ διασήμεου Ὀλυμπιονίκου Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Οἱ ἀποπεμφθέντες τοῦ πυθαγορείου δεσμοῦ ἰθεωροῦντο νεκροί, μνημεῖον δ' ἀναθήματος ἠγείρετο ὑπὸ τῶν τείως ἀδελφῶν αὐτῶν, ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀτιμίας τῶν.

Καὶ ἐν ταῖς Ἐλευσινίαις μυστηρίαις, ἅτινα ἰθεωροῦντο ὡς ἀπήχησις ἀσθενῆς τῶν αἰγυπτιακῶν, αὐστηρῶς ἐπεβάλλετο ἡ ἁμόνοια καὶ ἡ ὑπακοή καὶ ἡ αὐταπάρνησις, σκληρῶς δὲ καὶ παραδειγματικῶς ἐτιμωρεῖτο ὁ παραβάτης. Παράδειγμα θαυμαστῆς ὄντως πίστεως καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ σιγῆς, ἔτι δὲ ἀγάπης πρὸς τὰς ἀρχάς αὐτῆς, ἀναφέρω ἐν παρόδῳ τὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἧτις προετίμησε νὰ ἀποκοπῆ ἢ γλῶσσα αὐτῆς ἢ νὰ προδώσῃ τὸν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια μεμνημένον ἀδελφόν.

Ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς ἀρχαῖς τῶν αἰγυπτίων καὶ πυθαγορείων διευτυποῦτο σαφῶς καὶ καθαρῶς πᾶσα γνωστὴ ἀλήθεια, ἧτις διὰ τοῦ συνδεδεμένου ὡς χαλύβδινος ἀδιάρρηκτος κρίκος τοὺς μεμνημένους δεσμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης προήγαγε εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ ἐκάρπορει ἐπὶ τούτῳ, ὥστε καθίστα αὐτοὺς ἐνθουσιασθεστάτους ἐργάτας καὶ σκαπανεῖς διακεκριμένους τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν θέλω νὰ μακρηγορήσω ὑπὸς σας καταδείξω πόσῃ ἐπίδρασιν καὶ πόσα ἀποτελέσματα ἀγαθὰ ἐπέφερον αἱ διδασκαλαὶ τῶν ἀληθειῶν τούτων. Ἐν παρόδῳ μόνον θ' ἀναφέρω τινα, ἵνα

κατανοήσετε ὅποση λαμπρότης καὶ ὅποιον μεγαλείον πνεύματος περιέβαλε τὰς ἀληθείας τῶν μεγάλων ἐκείνων ἔργων.

Γνωστὸν ὅτι δεύτερος Ἕλληνας, μνηθεὶς εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ μυστήρια, ἦν ὁ θεῖος Πλάτων, ὅστις ἐπὶ τῶν βημάτων τοῦ Πυθαγόρου βλίνων, δὲν ἤθελεσε νὰ ὑπερήσῃ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιμονὴν πρὸς τελειοποίησιν τῶν γνώσεών του. Οὗτος μελετήσας τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ Πυθαγόρου σύστημα καὶ παρασκευασθεὶς τὰ μαλα ὅπως δεχθῆ τὰς τῶν αἰγυπτίων διδασκαλίας, προσῆλθε καὶ ἐμνήθη εἰς αὐτάς μετὰ οὐχὶ μικρὰν ἀντίστασιν τῶν ἱερέων, ἀφοῦ ὑπῆσθη πάσας τὰς δοκιμασίας, εἰς ἧς κατ' ἐξαίρεσιν ὑπεβάλλοντο οἱ ξένοι. Ἐπὶ τῇ ἐρωτῆσει τοῦ αἰγυπτίου ἱεροφάντου τίς εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ εὐγενεστέρα ἐπιστήμη; ὁ Πλάτων ἀπεκρίνατο: « Ἡ ὠραιότερα καὶ εὐγενεστέρα ἐπιστήμη εἶναι ἐκείνη, ἣτις ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν γνῶσιν ἀπὸ τί συγκεῖται ὁ ἄνθρωπος, πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πορεύεται, ἐκείνη ἣτις ὁδηγεῖ εἰς ἀναζήτησιν τῶν νόμων τῆς φύσεως σὺν αὐτοῖς καὶ ἀνευ αὐτῶν ». Ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη ἰδέα εἶναι ἡ τελειότερα ἔκφρασις τῆς ὑψίστης τοῦ τεκτονισμοῦ ἀποστολῆς καὶ ἡ καταλληλοτέρα διατύπωσις τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ διδασκαλία περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὀρθοτάτη διερμηνεύσις τῶν τεκτονικῶν ἀληθειῶν. Τῆς διδασκαλίας ταύτης ἠκούσεν ὁ θεῖος Πλάτων μετὰ ψυχῆς ἀγχαλλομένης, διότι ἐν αὐτῇ εὗρε τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν μακρὰν κατηχητικὴν διδασκαλίαν, ἣτις ἠγαίτο τῆς εἰσόδου τοῦ νεοφωτιστοῦ, φωνὴ ἐπιβάλλουσα καὶ συγκινητικὴ τοῦ μεγάλου ἱεροφάντου τῶν μυστηρίων, ἐξ ἧς ἀντήχησαν θορυβῶδως οἱ θάλοι καὶ τὰ περιστύλια τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος, εἶπε τῷ Πλάτωνι: « Μίμνησο ἰσαί, ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι κατέχουσιν ἐκ φύσεως ἴσα καὶ ἰερά δικαιώματα. Πλάνη καὶ ἀλήθεια διαιρεῖ μεταξύ τῶν τοὺς ἀνθρώπους· κατ' ἀκολουθίαν μὴ εὐσφῆμει οὔτε κατηγορεῖ τὴν τῶν ἄλλων πίστιν. Ἄπασαι αἱ διαφοραὶ θὰ διαλυθῶσι μίαν ἡμέραν ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ συνδιαλλακτικῶν τοῦ λογικοῦ συμβουλῶν. Τίμησον καὶ ὑπερήσῃ καλῶς τὴν πατρίδα σου, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνι μὴ λησμόνει ὅτι ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος σύγκεῖται ἐξ ἀδελφῶν σου. Ἐξέσκησον καὶ σταθερῶς ἀνάπτουσον τὰς δυνάμεις σου· ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ μετριότης διατηρήσει τὴν σιὸν ὑγαίαν σου. Ἐν ταῖς ἡδοναῖς σου δοκίμασον ἐκείνας,

αἵτινες δὲν δύνανται νὰ βλάψωσιν οἰονδήποτε, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος μόνον διὰ τῆς δικαιοσύνης καθίσταται εὐτυχές. . . Πορεύθητι, διάσπειρον ἐπὶ τῆς γῆς τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας, ἄς ἦλθες ἐνταῦθα νὰ μάθης, ἀλλὰ παραχώρει τὴν σημαντικὴν ταύτην εὐνοίαν μόνον εἰς ἐκλεκτὰς ψυχάς, αἵτινες βραδέως ἠτοιμασθησαν νὰ δεχθῶσιν αὐτάς. Οἰκοδόμησον οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, γράψον οὐχὶ ἐπὶ τῆς χιόνος » (1).

Ὅποια γλυκεῖα μουσικὴ διδαγμάτων σωτηρίων περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου! Ὅποιαί μεγάλαι ἀληθείαι καταυγαζόμεναι διὰ τῆς θείας αἴγλης, ἣτις πληροὶ πᾶσαν καρδίαν, αἰθανομένην βαθείως τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ποθοῦσαν τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλησίον. Τῆς τελευταίας ταύτης διδασκαλίας ἀρίστην χρῆσιν καὶ ἐφαρμογὴν ἔκαμιν ὁ Πυθαγόρας, ὅστις διὰ τοῦ ἀξιωματοῦ « σιτίον εἰς ἀμάδα μὴ ἐμβλαεῖν » ἀπηγόρευσε τὴν εἰσόδον εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ τῶν ἀναξίων καὶ φαύλων. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς θείας, τοῦ διδασκαλίας πικρῶς κατεδίκασε τὴν εἰς ἀναξίας ψυχάς μεταδοσιν ἰδεῶν ὑψηλῶν καὶ ἀγίων, εἰπὼν « μὴ δότε τὰ ἄγια τοῖς κυσί ». Ἡ διδασκαλία δὲ αὐτοῦ, ἐπελθούσα εἰς ἐπισφραγίσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς συσφίξεως τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης. Διὰ τῆς βήσεως « ἀγαπάτε ἀλλήλους » ἐπέβαλε τῇ ἀνθρωπότητι τὴν βιόνοισιν καὶ ἔδωκε νέαν δύναμιν εἰς τὸ ἀρχαῖον τεκτ. πνεῦμα, ὅπερ κραταιωθὲν οὕτως καὶ διὰ τῆς ἔργασίας τοῦ νεωτέρου τεκτονισμοῦ, ἐπέδρασεν οὐχὶ ὀλίγον εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία κατὰ θεῖον οἰκονομίαν ἀντικατέστησε πᾶσαν τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γενομένην τεκτονικὴν ἔργασίαν, καὶ διὰ τῆς λαμπηδόνης αὐτῆς ἤρχισε διαλύουσα τὰ σκότῃ τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς βαρβαρότητος, ὑποσχόμενη τὸν πολιτισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις θ' ἀποκαταστήσῃ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Πᾶν ὅτι προσθέσομεν ἐπὶ τούτου θὰ εἶναι ἀνεπαρκές. Οἱ αἰῶνες διαδεχόμενοι ἀλλήλους ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ σώτεραι διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρξεν ἡ τελεία τῆς θείας δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς Γῆς ἐμφάνισις, καὶ ὅτι αὕτη καὶ αἱ ἐπ' αὐτῆς στηριζόμεναι ἀρ-

(1) Πυθ.

καί εἶναι δυνατόν νά ριζοβολήσωσιν εἰς τήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀναγάγωσιν αὐτὸν εἰς τήν περιωπὴν δι' ἣν προωρίσθη.

Ἄτυχῶς ὁμως, αὐτοὶ οἱ ἀναδεχθέντες τὸ βῆρος τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτοὶ παρὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀπαιδεύτος καὶ ἀμαθὴς ἀνέμενε τὴν σωτηρίαν, ἐξ ἐγωϊσμοῦ, ἀνθρωπίνου μὲν, ἀλλ' ἀδίκαιολογήτου, ἤρξαντο καταπολεμοῦντες τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῶν μυσαρῶν ἔργων τῶν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου θύοντες καὶ ἀπολλύντες, ἄνευ ἐλέγχου, ἄνευ συνειδήσεως, ἄνευ τέλους ἀπλοῦ ἀνθρωπίνου οἴκτου. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην τὴν ἀπελπιστικὴν, τὴν ἀπειλοῦσαν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου, ἔπρεπε ν' ἀντιταχθῆ ἡ δύναμις ἀντίρροπος καὶ ἰσχυρά, ἥτις ν' ἀναγκασθῆ τὴν ἐπαπειλουμένην καταστροφὴν, κατασχῶν τοὺς ἐργάτας τῆς στρεβλώσεως τοῦ Θεοῦ ἔργου καὶ καταδείξῃ τῇ ἀνθρωπότητι τὴν ὁδὸν τὴν εὐθείαν, ἥς τὰ ἔχνη ἀπόλλεσι, ἐργασθῆ δὲ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ὅστις ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν στέρνων αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος καθηλωθέντος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ τοιαύτη δύναμις, ἥτις ὑπὸ τῆς Θεϊκῆς Προνοίας ἐδημιουργήθη, πρὸς σωτηρίαν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, ἦν ὁ τεκτονισμὸς, ὁστις ἐπεφάνη ἰσχυρὸς καὶ τιμωρὸς ἀμείλικτος τῶν καταχρασθέντων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν λαῶν.

Ὁ τεκτονισμὸς, λαθὼν ὡς βῆσις αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἤρξατο τοῦ ἔργου αὐτοῦ μετὰ παραδειγματικῆς δραστηριότητος. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ αὐτοῦ γνωρίζομεν ἐν πλάτει τὰς αἰτίας, αἵτινες ἐπέβαλον τὴν διοργάνωσιν αὐτοῦ, καὶ ὧν ἀκροθιγῶς ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν. Οὐδεὶς θ' ἀρνήθη, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ τεκτονισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, καὶ ὅτι ἡ εὐεργετηθεῖσα ἀνθρωπότης ὀφείλει αὐτῷ χάριτας πλείονας διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς γενομένην ἐργασίαν. Καὶ πῶς ἦν δυνατόν νά ἀστοχῆσῃ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ σωματικῶν τόσον σοφῶς διοργανωμένων, ἐπὶ τοιούτων στερεῶν βῆσεων ἰδρυμένων καὶ ἐπὶ τόσων μεγάλων ἀληθειῶν στηριζόμενον;

Πᾶν ὅ,τι συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ τεκτονισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὰ ἠθικὰ διδάγματα, ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὁπλ. τῆς συνειδήσεως, εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν αὐτοῦ πρὸς ἐξασκήσιν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀγαθωτέρων φύσεων, καὶ εἰς τὸν μυστικισμόν, τὴν ἀγαπὴν καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Τοι-

ουτοτρόπως ἐξυπηρέτησε θαυμασίως τὰς ἀρχὰς τοῦ ταύτας καὶ προσείλκυσε εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου, προσεταιρισθεὶς δὲ τὴν ὑγιαίνουσαν καὶ ἀγαθὴν μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνύψωσε τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος εἰς ὃ σημεῖον σήμερον εὐρίσκεται αὕτη καὶ περὶ ὃ περιστρέφεται πᾶσα εὐχὴ καὶ μέριμνα. Ἡ ἰδέα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν ἀπὸ χιμαϊρικῆς κατέστη πραγματικὴ, καὶ ὡς ἀστὴρ τηλαυγῆς ἀλάμπει καὶ καταυγάζει πᾶσαν ἐσκοτισμένην διάνοιαν, ἐγείρει δὲ τοὺς διακκαεῖς πόθους τῶν δούλων τῶν στερουμένων καὶ δεψόντων τῶν δώρων τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ἐνόσω ἡ ἰδέα τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ τεκτονισμοῦ ἦν ἡ κυριώτατη ἐν τοῖς τεκτονικοῖς ἐργαστηρίοις ἐργασία, ἡ ὁμόνοια ὑπηγορευέτο ὡς πρῶτιστον καθῆκον τοῦ τέκτονος, ἵνα πάντες ὡς εἰς Ἄνταϊος παλαίωσι κατὰ τῆς βαρβαρότητος, εἰς ἣν ἐκυλίετο ἡ ἀνθρωπότης, καὶ κατανικῶσι τοὺς διὰ μυρίων μέσων καταπολεμοῦντας αὐτοὺς ἐχθροὺς. Δὲν Ἰπαιεσι δὲ καὶ κατόπιν τῆς ἐπελευθεύσεως σχετικῆς ἀναπτύξεως νά ὁμονοῆ καὶ διὰ τῆς ὁμονοίας νά ἐπιτελῆ ἔργα ἅτινα κινῶσι τὸν θαυμασμόν καὶ πρόκεινται παραδείγματα ἀξιόμητα τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ τεκτον. κατορθωμάτων ἀρκούμαι μόνον ν' ἀναφέρω συγκεκριμένα τινὰ γεγονότα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἅτινα δεικνύουσι τὴν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀμοιβαίᾳ συμπράξει ἀκαταγώνιστον δύναμιν καὶ τὴν αὐτκπάρρησιν καὶ τόλμην ἣν ἐπέδειξαντο τὰ μέλη αὐτοῦ.

(Τὴν ἀνέχειαν εἰς τὸ ἐπόμενον).

Α. Βουζάκης.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Δέσποινα σεβαστὴ ἡ Αἰκατερίνη Σιλλαπόρτα τὸ γένος Βούλτσου μετέλλαξε κατ' αὐτὰς τὸν βίον ἐν ἡμερᾷ ψυχῆς καὶ ἐν μέσῳ τῶν φιλότατων τῆς τέχνης, ἐν οἷς οἱ ἀγ. ἁδ. Ἰωάννης καὶ Χ. Σιλλαπόρτας. Ἀδυσώπητος νόσος ἤς τὸν κίνδυνον δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποτρέψωσι τὰ διωφίλως χορηγηθέντα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἑταῦθα καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ μέσῳ, κατέβαλεν αὐτὴν καὶ μοιραίως ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Ἡ Αἰκατερίνη Σιλλαπόρτα, ἐξ εὐγενοῦς καταγομένη οἴκου καὶ περροικισμένη ὑπὸ καλλοῦς ψυχῆς καὶ σώματος σπανίας, ὁπῆξε πρότυπον γυναικὸς ἐναρέτου, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὁποίας εὐρισκον ἤχῳ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς ἀγαθοεργίας, δι-

ὅτι πάντοτε κατέφθανεν ἐπίκουρος παρήγορος εἰς τὴν δυστυχίαν, παραμυθούσα καὶ βοηθούσα τοὺς πάσχοντας, γινομένη παράδειγμα ἀξιολύμητον. Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τέσου πολυτίμου καὶ φιλοστόργου μητρός.

— Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Μηχανουργεῖον τῶν κ.κ. Μὰκ Δούαλ καὶ Βάρβουρ, ναυπηγεῖται κομψὸν θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον, ὄπερ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς 7 βρίου μέλλει νὰ ἐκτελεθῇ πλόασι μεταξὺ Πειραιῶς, Πατρῶν, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας καὶ τανάπαλιν διὰ τῆς Κορινθιακῆς διώρυγος. Τὸ εἰρημένον ἀτμόπλοιον, ὄπερ ὀνομασθήσεται «Πρίγκηψ Γεώργιος» ἀνήκει εἰς τὸν ἐν Ἀηξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἀδ. Χαράλαμπον Συνοδιτὴν Στραβόλαιμον, πλοίαρχον ἐμπειρον, καὶ εὐγενῆ, ὅστις πρόκειται ν' ἀναλάβῃ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ.

— Ὁ ἐν Ἀηξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἀδ. Π. Σκετσιέρης, ἐν συναιετησμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου, σπουδάζωντος εἰδικῶς τὸν κλάδον τῆς οἰνοποιίας καὶ πνευματοποιίας ἐν Γαλλίᾳ, ἴδρυσεν ἀπὸ τινος ἐκεῖ ἐργοστάσιον οἰνοπνευματοποιίας, ὑποσχόμενον προΐοντα ἐράμιλλα πρὸς τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκὰ καὶ μέλλοντα νὰ καθέλθωσι θέσιν ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ εἴδους τούτου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βιομηχανίᾳ. Εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν ταύτην τοῦ ἀδ. Σκετσιέρη εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν πλήρη.

— Ὁ ἀδ. Ν. Σωροκιάδης ἔγκριτον μέλος τῆς Σ. Στ. ὁ «Ποσειδάων» καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Μ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Νέα Ζηλανδίᾳ Μεγ. Ἀν. τοῦ Ἀρχ. καὶ παραδεγεμένου Σκωτ. δόγματος, παρὰ τῆς Μεγ. Ἀνατ. τῆς Ἑλλάδος. Τὸν ἀδ. Σωροκιάδην συγκαίρομεν ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ταύτῃ τιμῇ.

— Ὁ πολέτιμος γέρον τῶν Ἑλληνικῶν τεκτονισμῶν καὶ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Μ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος ἀδ. Ἀθ. Δουρούτης ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ τῆς ἰδιότητος του ταύτης παραίτησιν ἕνεκα γήρατος. Ἡ Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος, ἐκτιμῶσα τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ ἀδ. Δουρούτη καὶ τὴν διηνεκὴν αὐτοῦ ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ἰσότητος τῆς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν παραίτησιν του, θεωροῦσα δικαίως, ὅτι καὶ μόνον φιλὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀδ. Δουρούτη ἀναγραφὴ ὡς μέλους αὐτῆς εἶναι ἐχέγγυον πολέτιμον εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς.

— Σπουδαῖον τυπογραφικὸν λάθος παρεσίφουσεν εἰς τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀθηναῆς» δημοσιευθέντα λόγον τοῦ Σοφοῦ τοῦ Περιστελλίου «Σοφία» ἀδ. Δ. Παπαγιωργίου. Ἐν στίχῳ 24—25 ἀντὶ μιᾶς μὲν τῆς γράφει μικροτάτην.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀργουστόλιον ἐπ'ἀδείᾳ ὁ ἀδ. Ν. Γιαννουλάτος, στρατιωτικὸς ἰατρός, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν αὐτόθι συγγενῶν του.

— Ἐγένετο ἑταῖρος ἐν τῇ Σ. Στ. «Ἀθηναῆς» ὁ μαθ. ἀδ. Στυλιανὸς Πετρός.

— Τῇ 18]30 Ἰουλίου ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα καθολικῷ ναῷ ἡ βάπτισις θήλειας τέκνου τοῦ ἀδ. Ραφαὴλ Ρώση, ἀνάδοχοι τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν ἡ κ. Ἐρριέτη Παύλου Ρώση καὶ ὁ ἀδ. Ἰω. Βαρβιάνης, ὀνομάσαντες αὐτὸ Σιλβία, Ἠλέκτρα καὶ Γασπαρίνα (Silvia, Celtrude et Casparine).

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΕΩΝ. ΜΗΣΙΟΣ ΚΑΙ Σ^Α
ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ
40 — ὁδὸς Σταδίου — 40

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ

Γ. ΖΑΒΟΡΙΤΗΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΙΔ. ΡΗΓΟΥ
ἰδὸς Ἑρμοῦ καὶ ὁδὸς Πανεπιστημίου

ΑΘ. ΒΥΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΟΙ

ΚΑΖΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΑΓΚΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΟΜΜΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ
ἰδὸς Ἑρμοῦ

Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 44

ΑΔΕΛΦΑΙ ΚΑΝΤΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΙΩΑΝ. ΔΟΥΚΑΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ
ὁδὸς Πραξιτέλους
Ἀπέναντι
Ἐργουρίου Ναυτικῶν

ΣΤ. ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

ΣΟΥΡΜΕΛΗΣ ΣΙΔ. ΦΙΛΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ὁδὸς Βουλῆς
Ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου

Κ. ΣΑΜΙΟΣ
ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ